

eller at politiet er magtesløse over for forulempelserne.

Det er tværtimod min opfattelse, at man inden for den eksisterende lovgivning gennem målrettet efterforskning kan komme langt. Stigningen i antallet af meddelte advarsler kan jo skyldes, at udsatte personer i større omfang end tidligere er opmærksomme på muligheden for at få meddelt advarsel.

Der vil desuden være en række vanskeligheder forbundet med at ændre straffelovens § 265, som foreslået i beslutningsforslaget. Som det er forslagsstillerne bekendt, har Straffelovrådet tidligere overvejet, om man kunne ændre straffelovens § 265, så grove fredskrænkelser blev gjort direkte strafbare, altså strafbare uden forudgående advarsel. Det kunne Straffelovrådet ikke anbefale.

Straffelovrådet pegede i den forbindelse på, at det ville være et problem at afgrænse det strafbare område. Det skyldes, at § 265 omfatter en række helt dagligdags handlinger, der ikke i sig selv er truende, fornærmende eller lignende. Det kan f.eks. dreje sig om telefoniske henvendelser, breve eller fremmøde ved den pågældendes bopæl.

Efter de gældende regler er det altså ikke afgørende, om henvendelserne i sig selv kan siges at være f.eks. truende eller fornærmende. Det afgørende er, om den person, der modtager henvendelserne, oplever dem som ubehagelige eller forstyrrende.

Straffelovrådet peger også på, at det uden et krav om forudgående advarsel vil være svært at bevise, at gerningsmanden har haft forsæt til overtrædelsen. Der foreligger nemlig ikke forsæt, hvis gerningsmanden ikke forstår, at hans handlinger virker krænkende. Hvis der på forhånd er meddelt en advarsel, undgås problemet med gerningsmandens forsæt dog, og det skyldes, at gerningsmanden ved advarsel er blevet gjort opmærksom på, hvad det er, den pågældende skal lade være med at gøre for fremtiden. Endelig peger Straffelovrådet på, at grovere tilfælde af chikane, hvor der er tale om egentlige trusler, vold, blufærdighedskrænkelser eller husfredskrænkelser, er strafbare efter andre bestemmelser i straffeloven, også uden forudgående advarsel.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget henvises der til, at den foreslåede retstilstand kendes fra Norge. Det mener jeg ikke er rigtigt, men lad mig først bemærke, at jeg synes, den norske lovbestemmelse med sin meget vage for-

mulering »skræmmende eller plagsom optræden eller hensynsløs adfærd« meget godt illustrerer Straffelovrådets synspunkt om, at det er vanskeligt at afgrænse det strafbare område præcist. Samtidig vil jeg fremhæve, at tærsklen for anvendelse af den norske strafbestemmelse med kravet om, at der skal være tale om hensynsløs adfærd, ligger klart over tærsklen for, hvornår der kan meddeles en advarsel efter den danske straffelov, og så vidt jeg kan se, findes der ikke i den norske straffelov nogen bestemmelse, hvorefter der i mildere tilfælde kan straffes, hvis der forud er meddelt en advarsel.

En todelt ordning, som der lægges op til i beslutningsforslaget, hvorefter der i mindre grove sager kræves en forudgående advarsel, mens der i grove tilfælde kan straffes uden forudgående advarsel, kan meget vel føre til, at domstolene vil være tilbageholdende med at straffe uden forudgående advarsel, måske endda mere tilbageholdende, end de norske domstole er, fordi der i tvivlstilfælde altid er mulighed for at give en advarsel og først rejse en straffesag, når advarslen overtrædes.

Alt i alt mener jeg, at der på det foreliggende grundlag ikke er tilstrækkelig anledning til at ændre de gældende regler om fredskrænkelser efter straffelovens § 265.

For så vidt angår forslaget om at hæve strafferammen til fængsel i indtil 1½ år ved gentagen overtrædelse af meddelte tilhold, hvis der foreligger særlig skærpente omstændigheder, vil jeg blot pege på, at Straffelovrådet er i gang med at foretage en samlet vurdering af strafferammerne i straffeloven. Straffelovens § 265 giver mulighed for at idømme fængsel i indtil 6 måneder i grove tilfælde, og jeg mener ikke, der er behov for særskilt at overveje denne strafferamme, før Straffelovrådets betænkning foreligger. Jeg vil dog godt allerede nu fremhæve, at der i de groveste sager ofte vil være tale om overtrædelse af andre bestemmelser i straffeloven, f.eks. om vold eller trusler.

Forslagsstillerne peger på, at strafferammen på 1½ års fængsel vil give mulighed for varetægtsfængsling. Jeg mener principielt ikke, man bør fastsætte strafferammer ud fra ønsket om at få mulighed for at anvende bestemmende strafprocessuelle indgreb. I givet fald bør man fravige strafferammekravet i retsplejeloven, således som vi f.eks. kender det med hensyn til telefonaflytning, men jeg mener dog ikke, det vil være rigtigt at give mulighed for varetægtsfængsling ved overtrædelse af straffelovens § 265, hvis der